

mening ikke kunne skride til en fuldstændig Ophævelse af Boliglovgivningen, men paa den anden Side erkender man det berettigede i Ønsket om, at Huslejelovgivningens Baand snarest muligt skal hæves, og man mener derfor, at det offentlige bør gøre sig Anstrengelser for at medvirke til, at der kan blive tilvejebragt det fornødne Antal Boliger i de Kommuner, hvori saadanne for Tiden mangler, og at der bør tilstræbes indført mere Planmæssighed paa dette Omraade end hidtil, idet de større Kommuner bør lægge en Plan, hvorefter Boligmangelen inden en kortere Aarrække kan afhjælpes.

Bestræbelsen for den snarlige Afhjælpning af Boligmangelen er blevet betydelig vanskeliggjort ved de økonomiske Forhold, idet Prisniveauet for Opførelsen af Bygninger endnu skønnes at være højere, end det endelige Prisniveau antages at ville blive, saaledes at de private endnu ikke tør bygge, — i hvert Fald ikke til Udleje — uden offentlig Støtte. Saavel Statens som Kommunernes finansielle Forhold forbyder derhos at vedblive med den hidtil gældende Ordning, der har krævet Udredelse af meget store aarlige kontante Beløb til Boligbyggeriet. Saaledes er der fra Statskassen siden 10. September 1920 ydet 21 Mill. Kr. som Tilskud og 25 Mill. Kr. som Laan paa sekundær Prioritet. I Henhold til de foran anførte Betragtninger indledede Indenrigsministeren i Begyndelsen af Aaret 1922 Forhandling med en Række Mænd, der ad privat Vej havde forsøgt at forberede en Løsning af Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Nybygninger dels ved Forhandling med Arbejdsgivere og Arbejderorganisationer og dels ved Forhandlinger med kommunalt og finansielt interesserede Kredse. Disse Mænd traadte sammen i et Udvalg under Indenrigsministerens Forsæde og forsøgte at naa en Løsning af Spørgsmaalet, hvorved de store kontante Bidrag fra det offentlige undgaas, medens man samtidig søgte Garanti for, at der ikke ved Opførelsen af Nybygninger fandt større Udgifter Sted end højst nødvendigt til Arbejdsløn, Mesterhonorarer og Materialer. Disse Overvejelser har imidlertid ikke for Tiden ført til noget Resultat, og da Statens økonomiske Forhold ikke tillader en direkte Støtte af Boligbyggeriet i tilnærmelsesvis samme Omfang som hidtil, samt da det samme formøntlig gør sig gældende for Kommunernes Vedkommende, har Ministeriet ikke for Tiden ment at kunne fremsætte Forslag om offentlig finansiell Støtte til Boligbyggeriet til Afløsning af Reglerne i den nugældende Lovs

Afsnit V, der ophører at gælde den 1. April 1922.

Hvad Boliglovens øvrige Bestemmelser angaar, maa man formene, at det er ønskeligt snarest muligt at kunne afvikle disse Bestemmelser, men at det ikke vil være praktisk gørligt nu at fastsætte en bestemt Frist, inden hvilken samtlige Bestemmelser endelig skal ophæves, da man ikke har Sikkerhed for, at der ved Udløbet af nævnte Frist overalt vil kunne foreligge et tilstrækkeligt Antal Boliger. I denne Forbindelse henvises ogsaa til de indhentede Erklæringer, jfr. foran, der i overvejende Grad fra raader nu at ophæve Loven. Man har derfor fulgt den hittidige Vej at forlænge de herhenhørende Bestemmelser for et Aar og samtidig saavidt muligt at lempe Bestemmelserne, idet det da maa afhænge af Forholdene ved Aarets Udløb, hvilke Bestemmelser det fremtidig maa anses for fornødent at opretholde. Ud fra disse Betragtninger har man udarbejdet Bestemmelserne i nærværende Lovforslag.

Til de enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

Til § 1 a.

Naar der ved Omdannelse af Pulterkammeretager eller ved Paabygning af Kvistetager skaffes nye Boliger, synes det rimeligt, at disse holdes udenfor Huslejeloven.

Til § 1 b.

Bestemmelsen i § 3, sidste Stykke om Huslejenævnenes Ret til at nedsætte Fremlejens Størrelse, selv om Forhøjelse ikke har fundet Sted, er formentlig ikke længere nødvendig.

Til § 1 c.

Minimumsgrænserne for Lejeforhøjelse er foreslaet forhøjet med 5 pCt., og det er fundet rigtig udtrykkeligt at udtale, at der bør nu gives Ejeren Vederlag for Forhøjelse af Ejendomsskatteerne. Man har ment, at der herigennem vil kunne raades Bod paa de Forhold, som efter de herom fremsatte gentagne Klager maa antages at foreligge for nogle Husejere, at de som Følge af Lejeniveauet i 1914 for deres Lejligheder eller andre for vedkommende Ejendom uheldige Omstændigheder ikke kan faa en rimelig Forrentning af deres Ejendom.